

Авторска справка за приносите на кандидата

Първо. Осъществена е за първи път в българската философска и хуманитарна култура цялостна философска рефлексия върху философията на различието на Люс Иригаре, като се доказват етапите във вътрешната ѝ еволюция, преходът от етика на различието към двусубектна култура, както и значението на нейните приноси за феминистката теория.

Второ. Предложена е за първи път у нас цялостна интерпретация на постфеминистката теория на смесеността на Силвиан Агасински: както на нейните централни теоретични конструкти, така и на влиянието ѝ в един по-широк план върху съвременната философия и култура, в контекста на дебата “различие-джендър”, особено актуален както в теоретичен, така и в социален план.

Трето. Доказва се, че феминистките прочити на женското се изграждат като *философии на заедността*, в които битието-с-другия играе водеща роля, че те лансират нов тип свързаност; обосновава се тезата, че, като интенция и замисъл, това битие-с-другия, тази реципрочна и включваща различие заедност може да се разглежда като опозиция на обективизирането на другия, „опазряването“ на битието и тоталното комерсиализиране на света.

Четвърто. Обоснована е новаторската роля на „френския глас“ в етиката на грижата Сандра Ложие, както в полето на етиката, така и в нейните политически проекции.

Пето. Обосновано е аргументиран приносът на феминистките философски теории за обновление на политическото чрез анализ на техните *новаторски прочити на универсалното*. Неговото предефиниране като „жива връзка“ и интегриращо различие става крайъгълен камък за дефиниране на едно колкото автентично, толкова и динамично универсално.

Шесто. Въз основа на интерпретативен анализ на фокусираните върху различието тези на Рози Брайдоти аргументирано е очертана спецификата на нейната позиция като отстояние както от диференциалистката фиксираност върху различието мъжко-женско, така и от неговите джендърни пролиферации.

Седмо. Осъществена е оригинална систематизация на особеностите на фокусираните

върху различието феминистки прочити на женското, на техните сходства и разминавания, като оттук се обосновават техният деконструктивистки характер и приносът им за развитието на теоретичните рефлексии и практическите проекции върху паритетността.

Осмо. Аргументирана е тезата за връзка между акта на поемане на отговорност и степента на отвореност на субекта и правопропорционалната зависимост между тях; обосновано е твърдението за парадоксалния характер на отговорността и нейната вкорененост в човешкостта, независимо дали етиката се разглежда като първа философия (Левинас) или корените ѝ водят към онтологията (Йонас).

Девето. Направено е цялостно изследване и периодизация на рецепцията на френската философия в България, като се обосновават нейните най-значими представители, причини и акценти.

Десето. Предложени са нова интерпретация и нова обосновка на понятието “философска култура” в качеството му на активен прочит, паралелен дискурс и “ретериториализация” на философията.